

איש לרעהו

לקט אפרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
פדולוי ישראל,
על מדות טובות
שפביאות לאהבת
הזולת, הנלפדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל
רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש כו טבת תשע"ב: הדלקת נרות - ירושלים 4:26 תל-אביב 4:40 חיפה 4:30 מוצאי שבת - ירושלים 5:42 תל-אביב 5:43 חיפה 5:41 ר"ת 5:19

פרשת וארא

סבלנות וארך אפים

לנהוג בסבלנות ובנחת עם בני ביתו ותלמידיו, ולא בכעס והקפדה!

נלמד מהפסוק: "וידבר ה' אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל" (פרק ויג) וכתב רש"י: "ציוה עליהם להנהיגם בנחת ולסבול אותם". וביתר פירוט מובא במדרש: אמר להם הקב"ה, בני סרבנים הם, רגזנים הם, טרחנים הם, על מנת כן תהיו מקבלים עליכם, שיהיו מקללים אתכם שיהיו מסקלים אתכם באבנים" (מד"ר שמות ז-ב).

שנינו במסכת אבות (פרק ה"א) "קשה לכעוס ונוח לרצות - חסיד". וכתב רבינו יונה ז"ל בפירושו: ענין הכעס ברוב הפעמים וברוב בני אדם הוא רעה רבה, כמו שנאמר "איש אל יגרה מדון ובעל חמה רב פשע"... כי לפעמים צריך האדם לכעוס לקנאת ה' כפנחס, ופעמים אחרות שהכעס הוא מותר למקצת בני אדם וראוי להם לכעוס, כמו שאמרו חז"ל "כל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר כנחש אינו תלמיד חכם". שאין ראוי לתלמיד חכם למחול על כבודו מהרה וכו'.

וזהו שאמרו קשה לכעוס ונוח לרצות, חסיד. שעל כל פנים יש לו לכעוס אך בקושי, לפעמים שאין לו רשות להיות בלי כעס... וגם כן טוב הדבר להתרצות מיד, אף בעוד כעסו עליו, ולא אחר שיסיר כעסו מעליו, אלא בשעת הכעס ממש הוא נח לרצות, כי זו היא ממדת החסידות וטוב לבב.

כתב הגאון רבי צבי פסח פרינק זצ"ל באחת מאיגרותיו (הובא בשביבי אור פרק יב): "כדאי הוא לאדם להתרגל ולהתלמד שלא להתרגז משום דבר, ואיזהו גיבור הכובש את כעסו. ואחרי התבוננות מתברר כי האדם ברוב כעסו מזיק לעצמו הרבה יותר משהו חושב לעשות לחברו..."

"ואשרי אנוש יעשה זאת שלא להתרגז ולא יצא לריב מהר, וידע את האמת הברורה, כי תכליתו של האדם בימי חייו לרסן את מחשבתו ולבלום את כעסו, שהכעס אוכל את בשרו ומסבב כאבים אשר אין נותנים מנוחה לאדם".

"וראיתי כמה בני אדם אשר זה דרכם כסל למו לומר שאין בכוחם לשנות דרכם. אבל זו טעות גדולה. האדם יכול להרגיל עצמו לכל דבר וזה כל האדם לכוף את יצרו..."

בהקשר זה ראוי להביא את שנשאל כ"ק האדמו"ר גאב"ד אונגוואר - הגאון רבי מנשה קליין זצ"ל (בשו"ת משנה הלכות ח"ו - שטו) על ראובן שהיה עשיר ותקיף, ובנה קיר נגד חלונו של שכינו שמעון והאפיל עליו. שמעון בכה והתחנן לפני שכינו שישפיעו על ראובן להסיר רעתו מעליו, אך הלה אטם אוזנו משמוע. לקח זאת השכן קשה ונפטר מהתקף-לב רח"ל. ועתה שואל ראובן, האם צריך כפרה על שגרם מיתה לשכינו?

והשיב הגאב"ד, שהנפטר פשע בעצמו בזה שכעס עד כדי כך שבא לידי התקף-לב. אחת הראיות לכך, מהמבואר בגמרא (קידושין כד:): שאדם הוא בר-דעת (שלא כמו בהמה) "ואיהו דאבעית אנפשיה" (=הוא הבהיל עצמו). לפי"ז לא נחשב שהשכן גרם למיתתו, כי מה שהנפטר ציער עצמו, עשה שלא כדין, כי היה חייב לשמור על בריאותו ובמיוחד שלא לכעוס! שהרי אמרו "כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה וכל מיני גיהנם שולטים בו" - [ומוסיף הגאב"ד: אף שאין עליו חיוב כפרה מדין רוצח, בכל זאת חייב כפרה על שציער את חברו].

אין מקום לכעס...
סיפר הגאון רבי רפאל שפירא זצ"ל (אב"ד ור"מ מוולאז'ין) בשם אחד מבני הישיבה דוולאז'ין, שאמר, כי "משולחן ערוך - חושן משפט" למד שאין לבוא לידי כעס.
תמהו השומעים: מה ענין כעס לדיני "חושן משפט"? הסביר להם: יש כלל גדול בדיני ממונות שהמוחזק בממון, נחשב שהממון שלו ואי אפשר להוציאו מידו. והרוצה להוציא מידו עליו להביא ראיה. וכל עוד לא הביא ראיה נשאר הממון ביד המוחזק. אם כן, מה מקום יש לכעוס? הרי ממה נפשך: אם השני מוחזק, מה תועלת יש בכעס, הרי לא ה"כעס" יוכל להוציא ממנו, אלא "ראיה". ואם אני המוחזק, הרי בוודאי שאיני צריך לכעוס! ישרון - יב

עלון "איש לרעהו" פרשת וארא מוקדש לעילוי נשמת

רבי מצליח בן חנה ז"ל

נלב"ע ביום כז טבת

נשיאה בעול עם הציבור

להרגיש ולהשתתף בצערו של הציבור, ולשאת בעול עמו!

נלמד מהפסוק: "אלה ראשי בית אבות בני ראובן... ובני שמעון... ואלה שמות בני לוי..." (פרק ויד, טו)

והקשה השל"ה הק': מה פשר תיבות "שמות" שהזכיר הכתוב אצל בני לוי ולא כתב כך אצל ראובן ושמעון? ותיירץ: כי בני שבט לוי הרי לא היו בגלות, ולוי ידע דבר זה ורצה להשתתף בצרת הציבור. מה עשה? קרא שמות לבניו על שם הגלות, דהיינו שם גרשון על שם כי גרים הם בארץ לא להם, ושם קהת על שם שיניהם קהות, ושם מררי על שם וימררו את חייהם. זהו שאומר "ואלה שמות בני לוי". ומכאן - כותב השל"ה - ילמד האדם להשתתף בצער הציבור אעפ"י שאין הצרה מגעת לו. וכן הודיע השי"ת למשה רבינו ע"ה, אהיה אשר אהיה, אהיה עמהם בגלות זו, אהיה עמהם בגלות אחרת. עכ"ד.

במכתב ששיגר הגאון רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל (סיון תשנו) כתב בין היתר את הדברים הבאים: "אחד מקיני התורה, אומר התנא (אבות פ"ו מ"ו) שהוא נושא בעול עם חברו, היינו שמתעמק להרגיש מצבו של חברו כשל עצמו, ומתפלל לטובת חברו, ומכל שכן להרגיש צרת הכלל, אשר הוא חיוב ומצות עשה מן התורה לצעוק לפני ה' בכל עת צרה גדולה שלא תבוא על הציבור..."

"הנה תושבי ארץ הקודש שרויין בגלות האחרון, כאשר שנאת פורקי עול התורה והמצוות, אנשי השמאל, הגיע לידי רדיפת שומרי התורה ושנאת הדת עד שברצונם להשכיח שם ישראל רח"ל. ולכן החובה להרבות בתפלה לאבינו שבשמים, שירחם על עמו ישראל וביחוד על תושבי הארץ..." עכ"ל.

להרגיש בצרת הזולת כמדותיו של הקב"ה

במדרש (ילק"ט-טראה) מובא: "כל המונע רחמים מחבירו, הוקש לעובד עבודה זרה ופורק מעליו עול מלכות שמים". ותמה רבי מיכל יהודה: מה הדמיון בין מי שמונע רחמים מחבירו, לזה הפורק מעליו עול מלכות שמים ועובד עבודה זרה?!

מבאר ומיישב רבי מיכל יהודה: הרי מדתו של הקב"ה להיות "עמו אנכי בצרה" (תהלים צא-טו) ועד כדי כך המדה ממש כמו שאדם מרגיש צרת עצמו, וכבר אמרה לנו התורה להיות דבוקים במדותיו של הקב"ה מה הוא רחום אף אתה רחום. עוד אמרו חז"ל (שבת קלג:): זה אלי ואנוהו - לשון ואנוהו - "אני והוא". אעשה עצמי כמותו להדבק בדרכיו, ואין זה רק כמעשה גרידא אלא גם בהרגשה פנימית שבלב.

מענה מובן מדוע המונע רחמים מחברו הוקש לעובד ע"ז ופורק מעליו עול מלכות שמים. כי ה"עול מלכות שמים" מחייב להדבק במדותיו יתברך ולהיות דומה לו! (עפ"י דרכי החיים)

עצה כיצד להרגיש באמת בשמחתו של הזולת

כמו חובת ההרגשה בצערו של הזולת, כך גם ההשתתפות בשמחתו. בהקשר לכך מסר הגה"צ רבי מרדכי צוקרמן זצ"ל בשם רבו הגה"צ רבי דניאל זצ"ל: להשתתף בצערו של השני יותר קל מאשר להשתתף בשמחתו! שהרי כל אומן שונא בלבו את בני אומנותו...

וא"כ מה העצה לכך שבכל זאת יקל עלינו להרגיש את שמחתו של הזולת גם בלבנו? העצה היא להתבונן בדברי הגמרא במסכת שבת (קו.). "אחד מבני חבורה שמת תדאג כל החבורה כולה". אם אנו מבינים שהאסון שייך לכולם, כאשר מדת הדין פוגעת באחד מבני החבורה או המשפחה, הרי היא גם מתוחה על כל אחד ואחד... אבל צריך לזכור ולא לשכוח כי "מדה טובה מרובה ממדת פורענות". (סוטה יא.). ועל אחת כמה וכמה ששמחה השורה אצל אחד מבני החבורה, שמדת הטובה שוררת על כל בני החבורה כולה! ושפע השמחה וההצלחה שייך לכל בני החבורה!

כשנתבונן בכל זה, וודאי יהיה קל יותר להשתתף באמת, בכל לב, בשמחתו של הזולת!

להטרד בצרכיו של הזולת...

בשיחה עם כ"ק האדמו"ר מבוסטון סיפר רבינו הגרא"מ שך זצ"ל: "מקובלני מהגאון רבי חיים עוזר גרודז'ינסקי זצ"ל, כי עשיית טובה ליהודי, שוה יותר מהכל! הכרתי מקרוב את רבי חיים עוזר שהיה נאה דורש ונאה מקיים..."

"פעם הייתי בביתו והתחלתי לדבר איתו בלימוד באחת מסוגיות הש"ס, אולם רבי חיים עוזר נאלץ לצאת מהבית לצורך השתדלותו עבור חולה, והוא ביקש ממני להתלוות אליו בדרכו.

לאורך כל הדרך, תינה רבי חיים עוזר באזני את צערו וכך אמר: "זמן קצר קודם יציאתנו מהבית, היה בביתי אדם שביקש תמיכה להכנסת כלה, נתתי לו את כל הכסף שהיה בידי, אולם שכחתי לשאול את כתובתו. בעוד כמה ימים, אני אמור לקבל לידי סכום כסף נוסף. אילו ידעתי את כתובתו, הייתי יכול לתת לו סכום נוסף. לצערי, אינני יודע כיצד לאתרו..."

והיה רבי חיים עוזר מהלך ברחוב, עוצר עוברים ושבים ושואל: "הראיתם את האדם שעזב לא מכבר את ביתי?..."

מרו הרב שך

"תודה לך על ששימחת את לבי..."

סיפר הרב משה פוטולסקי שליט"א: "פעם ציוה עלי אבי להכנס אל החזון איש ולבקש ממנו להתפלל על אמי, שחלתה לפתע, באופן מדאיג, והרופאים לא ידעו לאבחן את גורמי המחלה. לאחר זמן קצר החלימה אמי באותה פתאומיות שלפני כן חלתה. וציוה עלי אבי להכנס שוב אל החזון איש ולבשר לו על החלמתה של אמי.

נכנסתי לביתו של החזון איש בשעות הערב ובשרתי לחזון איש שאמי כבר הבריאה ב"ה. כששמע זאת החזון איש, אורו פניו, והוא אמר לי בשמחה גדולה: "אין לך מושג איזו מצוה עשית! כל העולם באים אלי לספר לי את צרותיהם, אבל כשבאה ישועה, אין איש טורח ליידע אותי ולספר לי על כך. תודה לך על שבאת לשמח את לבי..."

קובץ מבקשי תורה - גליון מט

להרגיש ללבו של הזולת...

באחת השנים. ביום הפורים, לאחר שכבר התיישב הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל לסעודת היום, הגיע אליו אחד ממקורביו, עם בתו שניתקה קשר של שידוך, ועתה באה לבקש ברכה.

אבי הנערה שאל את רבי שלמה זלמן האם לקרוא לה החדרה, אך רש"ז אמר לו: "לא, לא! אני אצא אליה!"

ואולם האיש ניסה למנוע את טרחת רש"ז לצאת במיוחד, ואמר שמכיון שכבר נטל ידיו לסעודה, עדיף שהיא תכנס החדרה. ולא שהוא יצא אליה. אך רש"ז משום-מה היה איתן בדעתו לצאת מן החדר ולברכה בחדר השני דוקא.

רש"ז יצא לקראתה והאציל עליה ברכות לרוב, שתמצא זיווגה האמיתי בקרוב וכו' והנה אך סיים לברכה התרגשה הנערה ופרצה בבכי נסער...

פנה רש"ז לאביה והפטיר באזניו: "עתה הגע בעצמך, אלו פנים היו לזה, אם היתה בוכה בפני כל המסובים בסעודה..."

חיכו ממתקים - פ"ב

"קשוט עצמך תחילה"

קודם שמוכיח ומתקן אחרים יתקן אדם את עצמו !

נלמד מהפסוק: "שלח עמי ויעבדוני" (פרק ז"כ)

ומכך שנצטוו בני ישראל קודם יציאת מצרים על מצות "שילוח עבדים" כדברי חז"ל (ירושלמי ראש השנה פ"ג ה"ה). וביאר המשך חכמה הטעם שניצטוו כך, מפני שקודם שמצווים את פרעה "שלח את עמי ויעבדוני", צריכים ישראל להוציא את עבדיהם, שאם לא כן, כיצד יוכלו לדרוש מפרעה להוציא את בני ישראל מעבדות, הרי יאמר להם: "קשוט עצמכם תחילה".

עד כמה חשוב וחיוני הוא שיתקן אדם עצמו קודם שמתקן זולתו, נוכל ללמוד מהנהגתו של רבי ינאי, כפי שמספרים חז"ל בגמרא (בבא בתרא ס.):

רבי ינאי היה אילן שנטה מחצרו לרשות הרבים. והיה אדם נוסף שאילנו נטה לרשות הרבים. באו אנשים ומחו בפני אותו אדם על כך שענפי אילנו מזיקים להולכי הדרכים. בא הלה לפני רבי ינאי לשאול, האם מחוייב הוא לקצוץ את ענפי האילן?

אמר לו רבי ינאי: לך עתה לביתך וחזור אלי למחר. בנתיים, שלח רבי ינאי לקצוץ את האילן שלו עצמו [שנטה לרשות הרבים]. כשבא אותו אדם למחרת, הורה לו רבי ינאי לקוץ את אילנו. שאל האדם את רבי ינאי: הרי גם לך יש אילן הנוטה לרשות הרבים? השיב לו: לך ראה, אם האילן שלי קצוץ, קוץ את שלך, ואם אילני אינו קצוץ, אל תקוץ את שלך.

שואלת הגמרא: מדוע רבי ינאי לא אמר לאותו אדם, מיד כשבא אליו בפעם הראשונה, קצוץ את אילנך וגם אני אקוץ את אילני? מתרצת הגמרא: משום דרשתו של ריש לקיש שדרש בפסוק "התקוששו וקושו" (צפניה ב"א) - קשוט עצמך [רש"י]: תקן מעשך שיהיו כרצון ה' [ואחר כך קשוט אחרים [תתקן מעשיהם של אחרים]]. והמהרש"א פירש: רק אחר שמפשפש במעשיו, יכול לפשפש במעשי אחרים.

מדוע כה חשוב שיתקן אדם עצמו תחילה?

ולכאורה עדיין טעון ביאור: מדוע השהה רבי ינאי את קציצת אילנו של אותו אדם עד למחרת רק מטעם "קשוט עצמך תחילה", הרי בנתיים עלולים אנשים להנזק מענפי האילן?!

אלא לומדים מהנהגה זו של רבי ינאי, עד כמה הכרחי שיתקן אדם עצמו קודם שיתקן זולתו. אף במחיר האפשרות שהאילן יזיק לפי שעה.

וכל כך למה? יתכן שהסברא היא, כי אילולא שיקשוט עצמו תחילה, עלול להיות הנזק מהאילן גדול יותר. שכן אז לא יאבה אותו אדם לשמוע כלל להוראתו של רבי ינאי [ואף יהיה מזיד ולא שוגג], וכאמרת רבי טרפון בגמרא (ערכין טז): "תמה אני אם יש בדור הזה שמקבל תוכחה, אם אמר לו טול קיסם מבין שיניך, אמר לו טול קורה מבין עיניך. לכך נהג רבי ינאי באופן זה, שיתקן עצמו תחילה בדבר שרוצה להוכיח אחרים.

בשיחה שנשא רבינו הגרא"מ שך זצ"ל (בפני מנהלים ומחנכים - הובא ב"ניב המורה") אמר את הדברים הבאים: "כל מרביץ תורה ומחנך בישראל, מחוייב תמיד לפשפש במעשיו, לבדוק עצמו ולברר תמיד האם אין בהתנהגותו פגמים וחסרונות. כי לא יתכן שאדם ירז לאחרים בדבר שהוא עצמו מזלזל בו".

"דברים כנים, היוצאים מן הלב, נכנסין ללב השומע. אך אם המשפיע עצמו לקוי בדבר זה שמעורר אודותיו, אין בכלל מציאות שדבריו יעשו רושם... כדי שהרב, או המחנך, יהיה מסוגל להקנות לתלמידים דברי תורה ואורחות חיים, עליו לדאוג תחילה לקנותם "בינו לבין עצמו", ורק בעקבות כך תיקלט השפעתו בלבבות התלמידים ותיראה הפעולה במתפעל. אך ללא עבודה העצמית של המחנך, יראוהו התלמידים מדבר אחד בפה ואחד בלב וינהגו כמותו".

"הרוצה לתקן הזולת יתחיל מעצמו..."

סח הגאון רבי שלום צבי הכהן שפירא זצ"ל: פעם סיפר החפץ חיים מעשה ב"חסידי אחד" שרצה בכל לבו לזכות את ישראל, וחישב מחשבות כדת מה עליו לעשות למען זיכוי זה. הוא החליט שעליו לנסוע לעיר גדולה במדינה מפורסמת המרובה באוכלוסין מבני ישראל, ושם ישפיע בדרשותיו על ההמונים.

הוא טרח הרבה עד שהגיע למחוז חפצו, נכנס לבית המדרש הגדול שבעיר והחל נושא מדברותיו. אך מתפללי בית הכנסת רטנו לעברו והתרעמו, מה רצונו של המגיד הזה? הרי כל מטרתו שנשלשל לו כמה פרוטות למחייתו, הבה ניתן לו את הממון ויניח לנו לנפשתינו...

שמע החסיד את דבריהם, והבין שקשה מאד להשפיע על אנשים שגרים בעיר הגדולה. על כן החליט לנסוע לעיר קטנה יותר אשר בה אנשיה שקטים ונוחים יותר לשמוע דברי תורה, ואז יוכל לפעול שם גדולות ונצורות...

אולם לגודל אכזבתו, גם שם לא מצא אוזן קשבת לדרשותיו, על כן החליט לנסות מקום שלישי קטן וצנוע מקודמיו, אך גם הפעם לא עלתה בידו. וכך נדד ממקום למקום, כל פעם למקום קטן מקודמו, אבל ללא הצלחה.

כיון שכן, הבין שטעה ועליו לחזור לעירו ולמכריו משכבר הימים, ומהם יתחיל לפרסם שם שמים בעולם. הוא נכנס לבית הכנסת שבעירו והחל להטיף לבני המקום מוסר... והנה מגיע לאוזנו קול מלחשים ברוגזה: מה זה רוצה מאתנו, מוטב שיגיד מוסר למשפחתו ולבני ביתו...

הוא חזר לביתו ועשה כדבריהם. החל לחנך את ילדיו בקפדנות לתורה ויראת שמים כשאיפותיו, אולם גם הם התריסו כלפיו: מה אתה רוצה לעשות אותנו פתאום לצדיקים גמורים?!

התיישב החסיד בדבר עם עצמו והגיע למסקנה: אם כך, אתחיל, איפוא, מעצמי... הוא עלה לעליית גג ביתו והסתגר בה כמה עשרות שנים, שם עמל ויגע בתורה השתלם בש"ס ופוסקים, חיבר כמה וכמה ספרים והפיצם על פני תבל.

ושוב לאחר זמן החליט החסיד שעכשיו הגיע העת לצאת לערי המדינה, ללמד את העם תורה ויראה. הוא שלח מכתב אל רב העיר הגדולה שביום פלוני מתעתד הוא לבקר בעיר. ויצא לדרכו.

כשהגיעה הרכבת למחוז חפצו, כבר עמדו אלפי יהודים בתחנה, ממתנינים בקוצר רוח לתורם על מנת לתת שלום ל...חסידי הנודע והמפורסם... ולזכות להתברך מפיו.

משרק נכנס הוא לבית מלונו, התמלא כל הרחוב סביבו בצאן אדם, שמשאלתם היחידה היתה שיצא החסיד אליהם למרפסת, שכן רצונם עז לראותו ולשמוע מפיו דברי תורה וחיוק.

נכנס החסיד לבית הכנסת הגדול, שהפעם היה מלא, מפה לפה, והטיף דברי מוסר ותוכחה, כאשר הכל מקשיבים בקפדנות שלא לאבד מילה...

כשסיים החפץ חיים את ספורו, אמר: מכאן יש ללמוד שאדם הרוצה לעשות עבור הציבור עליו להתחיל מעצמו! רק כאשר יתקן את עצמו בתחילה, יעלה בידו אחר כך לתקן בקלות את העולם כולו.

כששמע הגרי"ז סולוביציץ זצ"ל עובדה זו מפי הח"ח אמר לתלמידיו: כלל הוא בידי, שכשהח"ח מספר מעשה מ"חסידי אחד" כוונתו היא על עצמו! הוא היה החסיד. ובדידו אירעה עובדה זו.

המאור שבתורה - ח"א

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

אחדות? רק על ידי הרוב הדומם! / הרב נפתלי וינברג

* * *

להמחשת העניין נשתמש בדוגמא אקטואלית. כואבת:

לפני 100 שנה נוסדה ב'קטוביץ' התנועה העולמית 'אגודת ישראל'. בימים אלו, ובמשך השנה כולה, נכתבים וייכתבו מאמרים שונים בסימן "מאה שנות אגודת ישראל". אך רק עיוור לא יבחין בגיחוך שמתעורר כאשר משווים בין השם למהות. החובה מתבקשת שכולם יהיו מאוחדים.

המסקנה המתבקשת היא אחת: הבה נניח לפוליטיקאים להתגושש בינם לבין עצמם על סמכויות כאלו ואחרות (והכל כמובן לשם שמים). אנחנו, האנשים הקטנים והפשוטים - שבין כה וכה לא נרוויח ולא נפסיד משום צד - נעמוד לנו בפניה ונתאחד ביננו!!!

כדי להתאחד אנו לא זקוקים למנגנון, למפלגה, ולכל מיני רעיונות שתחילתם טובה וסופם לוטה בספק. כדי להתאחד אנו זקוקים לדבר אחד: רצון אמיתי וחזק להתאחד.

באותה מידה שיכולות 600 נשים להתאסף לכינוס אחדות, יכולים גם 600 גברים להתכנס לאותה מטרה. ולא רק 600 אלא 6,000 ואפילו 60,000!

בכניסה לאולם ייתלה שלט גדול בנוסח "הכניסה למוותרים למען האחדות בלבד". כל מי שנמאס לו מהפלגנות יצטרף לאחיו שמעוניינים באחדות - ורק בה!

מי הוא זה ואיזה הוא שמדמיין שנוכל להשיג אחדות בצורה אחרת? כבר 60 שנה שהרוב הדומם הותיר את שדה הפעולה לעסקנים - שלצערנו לא הצליחו עד כה להביא את בשורת האחדות.

קריאתנו זעקתנו: הבה נתאחד ביננו וכמובן ללא כל השלכה פוליטית שחלילה תאיים על מישהו (ותגרום לו להרוס את היזמה).

ובנימה אישית, הייתי שמח מאוד לראות שגם בעליהם של 30 מהרבניות שהתכנסו יחד, מקיימים את ה"כל אשר תאמר לך שרה שמע בקולה" וגם הם יתכנסו יחד על מנת להתאחד.

ואנחנו, הרוב הדומם, צריכים לשנות את הדרך ולמחות נגד הפילוג ולהפציר ללא הרף, רק אחדות! אחדות ואחדות!!!

כל מי שמוכן באמת לעבוד על זה יוכל להתקשר ל-02-5671812

החדשות החשובות ביותר בעת האחרונה לא קשורות להדרת נשים, הן לא התרחשו בבית שמש, לא עוסקות בפוליטיקה ולא בחיסולי מדעני גרעין אירניים.

החדשות החשובות ביותר התרחשו בירושלים, בכינוס בו השתתפו 600 נשים מתוכם 30 רבניות מרחבי העיר והארץ.

מדוע רובכם - אם לא כולכם - לא שמעתם עד כה על הכינוס?! מדוע לא קיבל המעמד את ביטויו המתבקש בתקשורת החרדית?!

בשאלות אלו בדיוק נעסוק במאמר הנוכחי.

* * *

בכינוס אחדות אדיר שהתקיים לאחרונה בירושלים, השתתפו רבניות ידועות שם, צאצאיות של גדולי ישראל, נשות ראשי ישיבה, נשות דיינים מכל החוגים אשכנזים, חסידים, ליטאים וספרדים.

(אגב; אם מישהו מהקוראים בדק ברשימת העדות והחוגים את מי רשמנו לפני מי; אז למען הסר ספק נדגיש שהשמות הובאו לפי סדר א"ב...)

מטרת הכינוס הייתה נגד. אופס... לא נגד - בעד! כמעט התרגלנו לעובדה שכינוס הוא נגד. אך הפעם היה הכינוס מוקדש כל כולו בעד. בעד האחדות!

* * *

לא נאריך כאן בדיווח אודות מה שהתרחש בכינוס המרתק. די לנו עצם העובדה ששש מאות נשים, מכל החוגים והמגזרים, טרחו לפנות ערב שלם כדי למצוא דרכים לאחד ולא לפלג; לקרב ולא להרחיק; לפרגן ולא לבקר.

הקורא המצוי שומע על כינוס לנשים, והאינטואיציה הפנימית שלו משדרת לו מיידיית: אצלנו, הגברים, זה לא היה קורה! כן, זה מתאים מאוד שרבניות מעדות וחוגים שונים יישבו יחד, אך שבדיוק אותו דבר יתרחש אצלנו הגברים?

לעולם לא!!!

וכאן אנו שואלים וזועקים: למה? למה לא?!

מדוע אנו יודעים להתאחד רק בשעות גורליות של עת צרה?!

האם מה שמפריד ביננו רב על מה שמאחד ומחבר? הרי כלנו שומרים על אותה תורה, חיים את אותם חיים, ומתמודדים עם אותם קשיים? האם גם איננו מצרפים למניין את שכננו בעל הדעה השונה מאתנו?!